

P.S.
Z
PARÍŽE

MARC LEVY

MLADÁ FRONTA

P.S. z Paříže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Marc Levy

P. S. z Paříže – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Marc Levy

P.S. Z PAŘÍŽE

P.S.
Z
PARÍŽE
MARC LEVY

MLADÁ FRONTA

Přeložila Lucie Šavlíková

© 2015 Marc Levy/Versilio

International Rights Management: Susanna Lea Associates

Cover design by Kimberly Glider

Translation © Lucie Šavlíková

Author's Website: www.marclevy.info

ISBN 978-80-204-4965-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5095-1 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5094-4 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5096-8 (Mobi)

*Mému otci
Mým dětem
Mojí ženě*

Jednou budu žít teoreticky,
protože teoreticky je všechno v pořádku...

1.

Děšť opláchl střechy i fasády, auta i autobusy, chodníky i chodce. Takhle pršelo v Londýně nepřetržitě už od začátku jara. Mia se právě vracela ze schůzky se svým agentem.

Creston byl ze staré školy, z těch, co vždycky říkají pravdu, nicméně s grácií.

Byl zkrátka elegantní i ve způsobu, jakým mluvil, všichni si ho vážili a ve společnosti často citovali jeho trefné, a přitom citlivé poznámky. Mia byla jeho chráněnka, což v krutém a neomaleném světě filmu znamenalo výsadu nade všechny.

Ten den šel Creston na soukromou projekci nového filmu, ve kterém Mia hrála, a jelikož ho při takových příležitostech nesměla doprovázet, počkala na něj v kanceláři.

Creston si svlékl přšiplášť, posadil se do křesla a přestal ji napínat.

„Akční děj, špetka romantiky, scénář zručně vystavěný kolem zápletky, která sice moc nedrží pohromadě, ale vyjadřuje se k palčivým tématům? Bude to trhák,“ ujistil ji.

Mia znala Crestona moc dobře, takže věděla, že to hlavní teprve přijde.

Byla prý báječná, pokračoval, možná až příliš často obnažená, na to je potřeba si dávat pozor a neukazovat pozadí v každém třetím záběru, on to ale pohlídá, pro dobro její kariéry, lidi by si ji hned zaškatulkovali.

„Crestone, řekněte mi upřímně, co si o tom myslíte.“

„Hraješ naprosto dokonale, což je vzhledem k té roli opravdu výkon. Na druhou stranu není možné donekonečna točit

filmy, v nichž hlavní postavy prožívají podzim mezi dvěma zradami, trojím cizoložstvím a jedním šálkem čaje. Je to akční film, kamera je hodně v pohybu, postavy taky... co k tomu ještě dodat?“

„Pravdu, Crestone!“

„Je to srágora, moje milá, krásná srágora, která se bude prodávat, protože jsi na plakátě i s manželem. A to je událost, mimochodem v tom filmu asi jediná. Novináři budou šílet, jak vám to na plátně spolu sluší, a ještě víc se jim bude zamlouvat, že za hvězdu jsi tentokrát ty. To není kompliment, ale konstatování.“

„Normálně je za hvězdu spíš on,“ podotkla Mia s neznatelným úsměvem.

Creston se poškrábal na bradě, což bylo v jeho případě dost výmluvné gesto.

„Jak se daří vašemu manželství?“

„Nedaří se mu nijak.“

„Pozor, Mio, žádné hlouposti.“

„Jaké hlouposti?“

„Víš dobře, o čem mluvím. Je to až tak zlé?“

„Ani natáčení moc nepomohlo.“

„Přesně tohle nechci slyšet, minimálně než to půjde do kin. Budoucnost toho veledíla závisí na vašem páru, nejen na plátně, ale i mimo něj.“

„Máte pro mě nějaké scénáře?“

„Něco bych měl.“

„Crestone, chtěla bych odjet do ciziny, daleko od Londýna a té jeho šedi, hrát nějakou inteligentní, citlivou roli, slyšet něco, co mě dojme nebo rozesměje, a užívat si trochu něžnosti, třeba i v nějakém úplně bezvýznamném filmu.“

„Já bych zase chtěl, aby můj starý jaguár nebyl nikdy porouchaný, jenomže automechanik, který se o něj stará, si už

se mnou tyká. Horko těžko jsem ti vybudoval kariéru, v Anglii máš obrovské publikum, fanoušci by dali nevím co, kdyby tě slyšeli recitovat telefonní seznam, začínáš být známá i ve zbytku Evropy, dostáváš nehorázně dobře zapláceno, a pokud ten film bude tak úspěšný, jak předpokládám, staneš se nejvyhledávanější herečkou své generace. Tak měj prosím trochu strpení, ano? Za pár týdnů budou americké nabídky jen pršet, jako tenhle déšť. Vstoupíš mezi slavné.“

„Myslíš mezi slavné blbky, co se usmívají, a přitom jsou nešťastné?“

Creston si odkašlal a zavrtěl se v křesle.

„Ano, mezi ty a mnohé další, které nešťastné nejsou. Mio, netvař se, prosím, tak zoufale,“ dodal už zvýšeným hlasem. „Rozhovory s novináři vás s manželem sblíží, uvidíš. Budete se muset během reklamní kampaně tak často usmívat, až to nakonec bude doopravdy.“

Mia došla ke knihovně, otevřela krabičku na cigarety a jednu z ní vytáhla.

„Víš, že nesnáším, když mi tu někdo kouří.“

„Tak proč tady máte tu krabičku?“

„Pro naléhavé případy.“

Mia se na Crestona dlouze podívala a pak si s nezapálenou cigaretou v koutku úst zase sedla.

„Myslím, že mě podvádí.“

„Koho z nás dneska někdo nepodvádí?“ opáčil Creston, zatímco se probíral poštou.

„Já nežertuju.“

Creston se zarazil.

„Jak tě podvádí?“ zeptal se. „Myslím příležitostně, nebo pořád?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„A tys ho nikdy nepodvedla...?“

„Ne. Vlastně jednou, když jsem se líbala s partnerem ve filmu. Líbal dobře a já jsem to potřebovala. Navíc ta scéna musela vypadat věrohodně. To se nepočítá, ne?“

„Každý záměr se počítá. Ve kterém filmu?“ vyzvídá Creston s povytaženým obočím.

Mia se zadívala z okna a její agent si povzdechl.

„Dobře, připusťme, že tě podvádí. Co na tom sejde, když už se stejně nemilujete?“

„On mě přestal milovat, já jeho ne.“

Creston otevřel zásuvku, vytáhl popelník a škrtl sirkou. Mia dlouze potáhla z cigarety a jemu běželo hlavou, jestli má oči zvlhlé jenom kvůli kouři, ale nahlas se nezeptal.

„Byl hvězda a tys teprve začínala. Hrál si na Pygmalion, jenomže žačka svého učitele předběhla. Muselo mu to dost pochroumat ego. Pozor na popel, na tom koberci mi dost záleží.“

„To neříkejte, vždyť to není pravda.“

„Jistěže je. Netvrdím, že není dobrý herec, ale...“

„Ale co?“

„Teď není vhodná chvíle, probereme to jindy, mám další schůzky.“

Creston obešel stůl, jemně odebral Mie z ruky cigaretu a típl ji do popelníku. Pak svou chráněnkou vzal za rameno a dovedl ji ke dveřím.

„Za chvíli budeš hrát, kde se ti zamane, v New Yorku, v Los Angeles, v Římě. Do té doby ale nic nevyváděj. Jeden měsíc, víc po tobě nechci, závisí na tom tvoje budoucnost. Slibuješ?“

Mia se rozloučila s Crestonem a nechala se odvézt taxíkem na Oxford Street. Chodila se po téhle obchodní tepně plné života

procházet vždycky, když ji přepadl splín. A posledních pár týdnů se jí to stávalo poměrně často.

Bloumala uličkami obchodního domu a snažila se dovolat Davidovi, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

Co asi teď v podvečer dělá? A kde tráví poslední dva dny? Dva dny a dvě noci pouze s jedinou zprávou, kterou nechal doma na záznamníku. Lakonicky na ní oznamuje, že jel načerpat síly na venkov, a ať si prý nedělá starosti. Což si samozřejmě dělala.

Po návratu domů se Mia rozhodla, že se dá do pořádku. Až se David vrátí, vůbec na ní nepozná, jak moc ji to rozrušilo. Zachová si důstojnost, ovládne se, ani na vteřinu mu nezavdává příčinu, aby si myslel, že se snad v jeho nepřítomnosti užírala, a hlavně se ho nebude na nic ptát.

Potvrdila kamarádce, že ji doprovodí na slavnostní otevření nové restaurace, a řekla si, že se na to pěkně vyparádí. Taký dokáže v Davidovi vzbudit žárlivost. A pak, je lepší strávit večer v kruhu neznámých lidí než brečet doma do polštáře.

Restaurace byla obrovská, hudba příliš hlasitá a sál plný k prasknutí, takže nebylo slyšet vlastního slova a člověk se nemohl pohnout, aniž by se o někoho neotřel. *Jak může někoho taková akce bavit?* divila se, zatímco se odhodlávala vnořit se do davu.

U vchodu se míhaly blesky fotoaparátů. Tak proto ji kamarádka tak prosila, ať jde s ní. Doufala, že se dostane do společenské rubriky nějakého plátku. Touha alespoň na chvíli zazářit. *Proboha, Davide, proč mě necháváš samotnou na takových místech? Tohle mi tedy zaplatíš. Prý „musím načerpat síly“!*

Zazvonil jí telefon, neznámý volající v tuhle hodinu, to je určitě on. Copak ho může v tom virválu slyšet? *Kdybych byla ostřelovač, sejmula bych dýdžeje*, pomyslela si. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že je v půlce cesty mezi vchodem

a kuchyní. Dav ji unášel směrem k ní, ale ona se otočila a vydala se na opačnou stranu. Přijala hovor a zakřičela:

„Nezavěšuj!“ *To začínáš dobře na někoho, kdo se rozhodl na sobě nedat nic znát.*

Teď si jenom prorazit cestu, odstrčit tu fíflenu na štekách i toho moulu, co se jí dvoří. Ještě šlápnout na nohu té vyzáblině, co se svíjí jako úhoř, a obejít hezounka, který si ji vyhlíží jako kořist, *to se pobavíš, kamaráde, má docela dobrou výbavu.* Zbývá tak deset kroků ke dveřím.

„Zůstaň na příjmu, Davide!“ *Zmlkni už, ty náno.*

Pohledem poprosit vyhazovače, aby ji odtud dostal.

Konečně se proboujela na čerstvý vzduch, na ulici, kde byl relativní klid. Honem pryč od lidí, co se tlačí u vchodu do toho pekla.

„Davide?“

„Kde jsi?“

„Na večírku...“ *Jak se vůbec opovažuješ se mě na něco takového ptát?*

„Bavíš se, lásko?“

Pokrytče! „Jo, je tady docela atmoska...“ *Kam na ty výrazy chodíš?*

„A ty, blbečku, jsi kde... *celé dva dny?*“

„Jsem na cestě domů. Přijdeš brzy?“

„Už sedím v taxíku...“ *Rychle, rychle sehnat taxík.*

„Já myslel, že jsi na večírku.“

„Zrovna jsem odcházela, když jsi zavolał.“

„Tak to asi dorazíš dřív než já, jestli jsi unavená, nečekej na mě, jsou tu zácpy, dokonce i v tuhle hodinu, Londýn je poslední dobou fakt nemožný!“

To ty jsi poslední dobou nemožný, jak mi vůbec můžeš říct, abych na tebe nečekala? Celé dva dny nedělám nic jiného, než že na tebe čekám.

„Nechám rozsvíceno v pokoji.“
„Super, tak za chvíli pa, posílám pusu.“
Lesknoucí se chodník, páry schované pod deštníky...
*... a já jsem tu sama jako nějaká ubožačka. Zítra změním
život, film nefilm. Ne zítra, dnes večer!*

2.

Paříž, o dva dny později.

„Proč do zámku pasuje vždycky až ten poslední klíč?“ zaúpěla Mia.

„Protože je život špatně vymyšlený, jinak by na schodišti nebyla tma jako v pytli,“ odpověděla Daisy, která se snažila svítit na zámek mobilem, co to šlo.

„Už se nikdy nechci na nikoho těšit, chci skutečnost, která je mi ušitá na míru. Chci už žít jenom přítomnost a nic jiného.“

„A já bych zase chtěla trochu jistější budoucnost,“ povzdychla si Daisy. „Pokud jde o tady a teď, jestli ti to nejde odemknout, tak mi dej ty klíče, vybíjí se mi baterka.“

Poslední klíč ze svazku skutečně zapadl na své místo. Daisy vstoupila do bytu a stiskla vypínač. Nic se nestalo.

„Takže celej barák je zřejmě bez světla.“

„Celý můj život je bez světla,“ dodala Mia.

„Nepřeháněj.“

„Nedokážu žít ve lži,“ prohlásila Mia tónem, kterým si říkala o politování, jenže Daisy ji už znala moc dobře a na tuhle hru odmítala přistoupit.

„Nevykládej, vždyť jsi nadaná herečka, tudíž profesionální lhářka... Někde bych tu měla mít svíčky. Najdu je, jestli mi ta baterka od iPhonu...“

Světlo z telefonu zhaslo.

„A co kdybych je všechny poslala někam?“ zašeptala Mia.

„Hele, a co kdybys mi trochu pomohla?“

„Jasně, ale vůbec nic nevidím.“

„To jsem ráda, že ti konečně svitlo!“

Daisy tápala ve tmě. Rukou se otřela o stůl. Když ho obcházela, převrhla židli, zaklela a přešla ke kuchyňské lince hned za židlí. Po paměti se došourala k plynovému sporáku, nahmatala na poličce sirky, otevřela hořák a škrtla.

Prostor kolem ní ozářilo namodralé světlo.

Mia si sedla ke stolu.

Daisy prohledávala zásuvky jednu po druhé a hledala svíčky. Ty parfémované jí domů nesměly. Jako vášnivá kuchařka nesnášela, když něco rušilo vůni jídla. Zatímco v některých restauracích visí na dveřích cedulka *Nepřijímáme platební karty*, ona by si na ty svoje mohla pověsit *Zákaz vstupu navoněným osobám*.

Konečně našla svíčky a zapálila je. Jejich záře vysvobodila místnost z temnoty.

Kuchyň byla středobodem celého bytu. Sloužila zároveň jako obývací a byla větší než další dva pokojíky oddělené koupelnou dohromady. Na kuchyňské lince se vedle sebe tlačily terakotové květináče s tymiánem, bobkovým listem, rozmarýnem, kopr, oreganem, zavinutkou a chilli papričkami. Pro Daisy to byla laboratoř, opojení i způsob, jak se odreagovat. Vymýšlela tu nové recepty, které pak nabízela hostům v malé restauraci na montmartreském kopci kousek odsud.

Nestudovala na žádné z velkých gastronomických škol, kuchařské umění si přinesla z rodinného klanu a rodné Provence. Zatímco si kamarádi hrávali ve stínu pinií a olivovníků, ona nahlížela přes rameno mamince a snažila se odkoukat její gesta.

V zahradě vedle domu se naučila rozeznávat jednotlivé byliny a u plotny snoubit jejich chutě. Vaření bylo celý její život.

„Máš hlad?“ zeptala se Mii.

„Asi trochu. I když, vlastně nevím.“

Daisy vyndala z ledničky talíř lišek, snítky petrželky a ze svazku po pravici utrhla hlavičku česneku.

„Ten česnek tam být musí?“ zeptala se Mia.

„Máš snad v plánu dneska večer někoho líbat?“ opáčila Daisy, zatímco sekala nožem petrželku nadrobno. „Povíš mi, co se stalo, a já u toho budu vařit, jo?“

Mia se zhluboka nadechla.

„Nic se nestalo.“

„Zjevila ses u mě v lokále po zavíračce s cestovní taškou v ruce a tvářila ses, jako by se ti zhroutil svět. Od té doby jenom naříkáš. Z toho vyvozuju, žes mě nepřijela navštívit jenom proto, že ti chybím.“

„Mně se vážně zhroutil svět.“

Daisy přestala vařit.

„Prosím tě, Mio! Já si tě ráda vyslechnu, ale nech si ty tirády a nářky. Tady nejsou žádný kamery.“

„Byla bys skvělá režisérka!“ podotkla Mia.

„Možná. Tak povídej.“

A zatímco se Daisy otáčela u plotny, Mia vyložila karty na stůl.

Obě sebou trhly, když znovu naskočila elektřina. Daisy ztlumila osvětlení a vytáhla elektrické rolety, takže se jim naskytl krásný výhled na Paříž.

Mia přistoupila k oknu.

„Nemáš cigarety?“

„Támhle na konferenčním stolku, ani nevím, kdo je tu zapomněl.“

„To máš asi hodně milenců, když si ani nepamatuješ, který tu zapomněl cigarety.“

„Jestli potřebuješ nutně kouřit, tak jdi na terasu.“

„Jdeš se mnou?“

„Mám na výběr, když se chce dozvědět, jak to dopadlo?“

„A nechala jsi rozsvíceno v pokoji?“ zeptala se Daisy poté, co oběma dolila víno.

„Nechala, ale v šatně ne, tam jsem mu nastavila stoličku, aby o ni zakopl.“

„Vy máte šatnu?“ podivila se Daisy. „A co bylo dál?“

„Dělala jsem, že spím. Svlíkl se v koupelně, dlouho se sprchoval, pak si lehl vedle mě a zhasnul. Slyšela jsem, jak mi něco šeptá, a pak mi dal pusu. Zřejmě nenačerpal dost energie, protože v tu ránu usnul.“

„Chceš slyšet můj názor? Řeknu ti ho tak jako tak. Podle mě máš za manžela darebáka. Otázka je, jestli jeho kvality převažují nad nedostatky. Ne, otázka je, proč ho pořád miluješ, když jsi kvůli němu tak nešťastná? Pokud ho ovšem nemiluješ právě proto, že jsi kvůli němu nešťastná.“

„Ale ze začátku jsem byla šťastná.“

„To doufám! Kdyby byly hrozný i začátky, tak by neexistovaly pohádky plný princů na bílých koních a romantický komedie by byly zařazený mezi hororama. Nedívej se tak na mě, Mio. Pokud chceš vědět, jestli tě podvádí, musíš se zeptat jeho, ne mě. A típni tu cigaretu, moc kouříš, je v tom tabák, ne láska.“

Mie se začaly po tvářích koulet slzy.

Daisy si sedla vedle ní a vzala ji kolem ramen.

„Jen se vybreč, jestli ti to pomůže. Nešťastná láska moc bolí, ale mnohem horší je, když člověk žije sám jako kůl v plotě.“

Mia si přísahala, že za všech okolností zachová dekorum, jenomže s Daisy to bylo jiné. Znaly se tak dobře a tak dlouho, že byly jako pokrevní sestry.

„Proč mluvíš o kůlu v plotě?“ zeptala se a utřela si mokré tváře.

„Ptáš se mě tím konečně, jak se mám?“

„Ty se taky cítíš sama? Myslíš, že budeme někdy šťastné?“

„Mám dojem, že tobě se to poslední roky docela dařilo. Jsi známá a uznávaná herečka, za jeden film vyděláš to, co já bych vydělala za celý život, a... a jsi vdaná. Viděla jsi večerní zprávy, ne... Nemáme právo si stěžovat.“

„Proč, co se stalo?“

„Nemám páru, ale kdyby se stalo něco dobrýho, tak by lidi vyrazili do ulic, aby to oslavili, ne? Jaký byly ty lišky?“

„Tvoje vaření je nejlepší antidepressivum na světě.“

„A proč myslíš, že jsem se stala šéfkuchařkou! A teď se jde spát! Zjutrá zavolám tomu tvýmu debilnímu manželovi, řeknu mu, že všechno víš, že podvedl nejlepší ženskou na světě, že od něj odcházíš, ne proto, že bys měla někoho jinýho, ale kvůli němu. Až zavěsím, tak bude nešťastnej zase on.“

„To neuděláš, vid?“

„Ne, uděláš to ty.“

„Já bych hrozně ráda, ale nemůžu.“

„Jak to? Chceš si donekonečna stěžovat jak v mexický te-lenovele?“

„Jsme spolu totiž na plakátu jednoho megafilmu, který půjde za měsíc do kin. Musím tu komedii o ženě na vrcholu štěstí hrát i v reálu. Kdyby to o mně a Davidovi prasklo, nikdo by nám to na plátně nevěřil. Producenti by mi nikdy neodpustili a můj agent taky ne. Navíc, já sice tu nevěru nechci skrývat sama před sebou, ale o veřejné ponížení nestojím.“

„Teda, ty musíš mít koule, abys hrála takový divadýlko.“

„A proč myslíš, že jsem za tebou přišla? Sama už bych to moc dlouho nevydržela. Musíš mě tu nechat.“

„Jak dlouho?“

„Jak dlouho mě sneseš.“

3.

Kabriolet značky Saab přešel u Porte de la Chapelle šikmo přes tři pruhy nehledě na protesty ostatních řidičů a vyjel z městského okruhu na dálnici A1 směrem na Roissy-Charles-de-Gaulle.

„Proč ho musím vždycky vyzvedávat na letišti zrovna já? Kamarádíme se už třicet let a on mě určitě nikdy nevyzvedával. Jsem prostě moc velký dobrák, v tom je ten problém! Nebýt mě, ani by nebyli spolu. Nebylo by jich, kdyby mi poděkovali, ale kdepak, to oni ne!“ brblal Paul a díval se na sebe do zpeřného zrcátka. „No, dobře, Jo je můj kmotřenec, ale copak měli na výběr? Kdo by ještě přicházel v úvahu jako kmotr? Pilguez? Ani náhodou, navíc jeho žena už kmotra je. Vždyť to říkám, pořád někomu pomáhám. Trávím život pomáháním. Ne že by mě to nebavilo, ale taky by se někdo mohl postarat o mě. Třeba taková Lauren. Seznámila mě snad s některou ze sekundářek z nemocnice, když jsem bydlel v San Francisku? Mají jich tam mraky. Ostatně stážistek taky. Jasně že neseznámila! Stejně ale mají šílenou pracovní dobu. Jestli na mě ten chlap vzadu ještě jednou zabliká, tak se neznám! Měl bych si přestat povídat sám se sebou, Arthur pro to měl dobré důvody, ale mě by vážně mohli mít lidi za blázna. Na druhou stranu, s kým mám mluvit? S postavami ze svých románů? Ne, vážně, musím s tím přestat, vypadal bych jak nějaký duchodce. Duchodci si povídají sami pro sebe. Teda, když jsou sami, jinak mluví spolu nebo se svými dětmi. Jestlipak budu mít někdy děti? Taky jednou zestárnu.“

Znovu se na sebe podíval do zrcátka.

Zastavil před automatickou závorou a vzal si parkovací lístek. „Díky,“ řekl, když zavíral okénko.

Let AF 83 měl podle informační tabule s přílety dorazit načas. Paul už byl celý nervózní.

Z odbavovacího prostoru začali vycházet první cestující, byl to ale jen malý hlouček, zřejmě první třída.

Když Paulovi vyšel první román, rozhodl se, že povolání architekta na chvíli pověsí na hřebík. Psaní mu nabízelo netušenou svobodu. Nijak si to předem neplánoval. Prostě se začal vyžívat v zaplňování stránek písmenky, a když napsal slovo „konec“, bylo těch stránek kolem tří set.

Psaní ho pohlcovalo večer co večer, už skoro nikam nechodil a večerel nejčastěji u počítače.

Každou noc se vydával do imaginárního světa a prožíval šťastné okamžiky ve společnosti postav, z nichž se stali přátelé. Pro jeho představivost nebylo nic nemožné.

Jakmile text dokončil, nechal ho ležet na psacím stole.

O několik týdnů později nabral jeho život nečekané obrátky, když se k němu Arthur s Lauren pozvali na večeři. V průběhu večera zavolali Lauren z nemocnice. Poprosila Paula, jestli si může vyřídit hovor v jeho pracovně, zatímco si on s Arthurem budou povídat v obýváku.

Při telefonátu se začala nudit, objevila rukopis, zalistovala v něm a ponořila se do něj tak, že přestala vnímat, co jí člověk na druhém konci říká.

Když profesor Krauss zavěsil, Lauren četla dál. Asi za hodinu nakoukl Paul do pracovny, jestli je všechno v pořádku, a viděl, jak se usmívá.

„Neruším?“ zeptal se a Lauren sebou trhla.
„Víš, že je to úžasné?“
„Neměla ses mě náhodou nejdřív zeptat?“
„Můžu si to vzít domů, abych to dočetla?“
„Normální lidi neodpovídají na otázku otázkou!“
„Což jsi přesně udělal. Tak můžu?“
„Tobě se to vážně líbí?“ ujišťoval se nevěřicně Paul.
„Jo, vážně,“ potvrdila Lauren a rovnala jednotlivé listy papíru na hromádku.

Pak popadla rukopis a bez jediného slova zamířila kolem Paula do obýváku.

„Řekl jsem snad, že souhlasím?“ ozval se Paul a šel těsně za ní. Pošeptal jí do ucha, aby Arthurovi nic neříkala.

„S čím souhlasíš?“ zeptal se s obavami výše zmíněný Arthur a vstal.

„Už ani nevím,“ odpověděla Lauren. „Půjdem?“

Než se Paul stačit vzpamatovat, Arthur s Lauren stáli na schodišti a děkovali mu za hezký večer.

Tentokrát vyšla ven větší skupina pasažérů, tak kolem třiceti. Ale ti dva, pro které přijel, mezi nimi zase nebyli.

„Co tam vyvádějí? Luxují snad letadlo? Co mi nejvíc chybí od té doby, co jsem v Paříži? Dům v Carmelu... Jak jsem tam za nimi jezdil a trávil s nimi víkendy, chodil se dívat na západy slunce na pláž, to byla krása! Už to bude sedm let. Kam se ty roky poděly? Ne, nejvíc mi chybí oni dva. Videohovory jsou sice fajn, lepší než drátem do oka, ale pořádně obejmout někoho, koho máš rád, a cítit jeho přítomnost, to je jiná káva. Jo, musím se Lauren zeptat na ty svoje neustálé migrény, poradí mi. Anebo ne, akorát by mi naordinovala vyšetření, a jsou to

jenom migrény, člověk přece ještě nemá nádor na mozku, když ho bolí hlava. No, uvidím. Tak kde vězí?“

Green Street byla vylidněná. Arthur zajel s Fordem kombi na parkoviště, otevřel Lauren dveře a společně vystoupali až do posledního patra viktoriánského domku, kde bydleli. Málodky se stává, aby partneři žili ve stejném bytě ještě dřív, než se poznají, ale to by byl zase jiný příběh...

Arthur potřeboval dokončit architektonické výkresy pro důležitého klienta. Omluvil se Lauren, ještě ji políbil a zasedl k pracovnímu stolu. Lauren neváhala a zalezla si do peřin s Paulovým rukopisem.

Několikrát během večera měl Arthur pocit, že ji za stěnou slyší se smát. Pokaždé se podíval na hodinky a pokračoval v práci. Později v noci zaslechl vzlykání, vstal, opatrně otevřel dveře ložnice a uviděl svou ženu sedět na posteli zcela zabranou do čtení.

„Je ti něco?“ zeptal se ustaraně.

„Nic,“ odpověděla a odložila rukopis. Sebrala z nočního stolu papírový kapesníček a narovnala se.

„Můžu se zeptat, z čeho jsi tak smutná?“

„Já nejsem smutná.“

„Nějaké špatné zprávy ohledně někoho z pacientů?“

„Ne, řekla bych spíš, že skvělé.“

„A to tě rozplakalo?“

„Půjdeš si už lehnout?“

„Nepůjdu, dokud mi neřekneš, proč ještě nespíš.“

„Nevím, jestli ti to můžu říct.“

Arthur se postavil před Lauren rozhodnutý z ní pravdu vymámit stůj co stůj.

„Jde o Paula,“ řekla nakonec.
„Je nemocný?“
„Ne, napsal...“
„Co napsal?“
„Musím se ho nejdřív dovolit, než...“
„Nemáme s Paulem před sebou žádné tajnosti.“
„Právě že asi máte. Netlač na mě a pojd'si lehnout, je pozdě.“

Další večer zavolala Lauren Paulovi do studia.

„Musím s tebou mluvit, končím za půl hodiny, počkej na mě v bufetu naproti nemocnici.“

Paul si oblékl sako a celý zmatený vyšel z kanceláře. Před výtahem potkal Arthura.

„Kam jdeš?“
„Jedu pro Lauren do práce.“
„Můžu jet s tebou?“
„Není ti něco, Paule?“
„Vysvětlím ti to cestou, tak dělej, hod'sebou trochu!“

Jakmile se Lauren objevila na parkovišti u nemocnice, Paul jí vyběhl naproti a zabral si ji pro sebe. Arthur je chvíli pozoroval a pak se vydal za nimi.

„Sejdeme se doma,“ oznámila mu Lauren. „Potřebuju si s Paulem promluvit.“

Nechali Arthura stát venku jako solný sloup a vešli do bufetu.

„Už jsi to dočetla?“ zeptal se Paul, když zavolal servírku.
„Jo, včera večer.“
„A líbilo se ti to?“
„Moc. V docela dost věcech jsem se poznala.“
„Já vím, taky jsem se tě mohl nejdřív dovolit.“
„Tos mohl.“

„Ale stejně to kromě tebe nikdo číst nebude.“

„A právě proto jsem s tebou chtěla mluvit. Měl bys tu věc poslat někam do nakladatelství, jsem si jistá, že ti ji vydají.“

Paul o tom nechtěl ani slyšet. Především ani na okamžik nedoufal, že by jeho rukopis mohl nějakého nakladatele zaujmout, a taky se nedokázal smířit s myšlenkou, že by to, co napsal, četl úplně cizí člověk.

Lauren vystřílela všechny možné argumenty, ale Paul si stál na svém. Když se při odchodu zeptala, jestli to může prozradit Arthurovi, dělal, že neslyší.

Doma vrazila manželovi rukopis do ruky.

„Tumáš,“ řekla, „probereme to, až to dočteš.“

A teď zase ona slyšela Arthura opakovaně se smát a v tichu, které následovalo, se snažila vycítit, jaké emoce se ho asi zmocňují při četbě určitých pasáží. O tři hodiny později za ní přišel do obývacího pokoje.

„Tak co?“

„Hodně mi to připomíná náš příběh, ale moc se mi to líbilo.“

„Poradila jsem mu, ať to pošle do nakladatelství, ale nechtěl o tom ani slyšet.“

„Docela mu rozumím.“

Mladá doktorka začala být vydáním Paulova rukopisu úplně posedlá. Kdykoliv ho potkala nebo s ním mluvila po telefonu, kladla mu stejnou otázku. Jestli už ten rukopis někam poslal. A Paul pokaždé odpovídal, že neposlal, a aby mu s tím už dala pokoj.

Jednou v neděli v podvečer zazvonil Paulovi telefon. Nebyla to Lauren, ale redaktor z nakladatelství Simon and Schuster.

„Fakt vtipný, Arthure,“ prohlásil podrážděně Paul.

Překvapený hlas na druhé straně mu oznámil, že právě dočetl rukopis románu, je z něj nadšen a rád by se sešel s autorem.

Nedorozumění pokračovalo a Paul vršil jeden vtípek za druhým. Nejdřív pobavený, posléze trochu unavený redaktor mu navrhl, aby se za ním zítra zastavil v nakladatelství a ověřil si, že se nejedná o vtip.

Paul pojal jisté podezření.

„Jak se k vám ten rukopis dostal?“

„Předal mi ho vaším jménem jeden přítel.“

Redaktor mu ještě sdělil adresu a pak zavěsil. Paul chodil po bytě jako lev v kleci. Pak už to nevydržel, skočil do Saabu a dojel přes celé město až do San Francisco Memorial Hospital.

Na urgentním příjmu si vyžádal, že chce okamžitě mluvit s Lauren. Sestra poznamenala, že nevypadá moc nemocně. Paul ji zpražil pohledem, prý v některých naléhavých případech nejde jen o fyzické zdraví. A jestli jí do dvou vteřin nezavolají na pager, ztropí skandál. Sestra mávla na člena ochranky. K nejhoršímu naštěstí nedošlo, protože Lauren Paula včas zahlédla a vyšla mu v ústrety.

„Co tady vyvádíš?“

„Ty se znáš s nějakým nakladatelem?“

„Ne,“ odpověděla s pohledem upřeným na špičky bot.

„Tak Arthur?“

„Taky ne,“ zamumlala.

„Takže jste si ze mě zase vystřelili?“

„Tentokrát ne.“

„Co jsi udělala?“

„Nic špatného, vždycky si to můžeš rozmyslet.“

„Vysvětlíš mi, o co jde?“

„Jeden z mých kolegů se přátelí s redaktorem z nakladatelství, tak jsem mu tvůj rukopis předala, aby ho objektivně posoudil.“

„Na to jsi neměla právo.“

„Tys pro mě taky kolikrát dělal věci bez mého vědomí a dneska jsem ti za to vděčná. Prostě jsem jen trochu pošťouchla osud, no a co? Jak říkám, vždycky si to můžeš rozmyslet.“

„Rozmyslet co?“

„Jestli se chceš podělit o to, cos napsal. Nejsi žádný Hemingway, ale tvůj příběh může lidem přinést trochu radosti. A to v dnešní době není málo. Musím zpátky do práce.“

Ještě než zmizela za dveřmi pohotovosti, otočila se k němu.

„A hlavně mi neděkuj.“

„Za co ti nemám děkovat?“

„Jdi na tu schůzku, Paule, nebud' paličák. Jo, a Arthurovi jsem nic neřekla.“

Paul na schůzku s redaktorem šel, vyslechl si nadšenou chválu a podlehl jeho nabídce. Pokaždé, když zaznělo slovo „román“, dokázal si ho jen stěží spojit s příběhem, kterým se zabýval po nocích v ne zrovna nejšťastnějším období svého života.

Za půl roku se román objevil na pultech knihkupectví. Druhý den po vydání se Paul ocitl ve výtahu se dvěma kolegy architektů, kteří drželi jeho knihu v ruce. Gratulovali mu a Paul nebyl schopen slova. Počkal, až oba vystoupí, a pak teprve stiskl tlačítko do přízemí. Šel si sednout do kavárny, kde míval ve zvyku každé ráno posnídat. Servírka ho požádala, jestli by jí podepsal výtisk, který si koupila. Paulovi se při podepisování třásla ruka. Zaplatil, šel domů a znovu si knihu přečetl. S každou stránkou se bořil hlouběji do křesla a přál si, aby se v něm ztratil a už nikdy nemusel mezi lidi. Vložil do příběhu kus sebe sama, svého dětství, svých snů, nadějí a nezdarů. Aniž by si to uvědomoval a aniž by ho jen na chvíli napadlo, že to někdy bude číst někdo cizí. Ba co hůř, že to budou číst lidi, se kterými se zná, se kterými chodí do práce. On, který svým halasně boдрým projevem

maskoval chorobnou stydlivost, tu teď seděl s vytřeštěnými očima a svěšenými rukama a přál si jedině – aby se po vzoru svého hlavního hrdiny stal neviditelným.

Napadlo ho, že by celý náklad knihy skoupil. Vrhł se k telefonu, ale než stihl nápad vyslovit, redaktor mu pogrataloval ke článku, který ráno vyšel v *San Francisco Chronicle*. Kritika ho sice moc nešetřila, ale bylo to k dobrou věci, celkově prý zapůsobí jako výborná reklama. Paul hovor prudce ukončil a vyrazil k nejbližšímu stánku s novinami. Článek hovořil o klasických chybách prvotiny, ale bohužel pro Paula i oceňoval, že se autor nebojí dávat najevo svou extrémní citlivost. V dnešní době by v tom bylo možné spatřovat i poměrně odvážný vzdor proti cynismu, který vítězí nad zdravým rozumem, uzavřel úvahu kritik. Paul měl pocit, že umírá. Nikoli rychlou smrtí, jak by si přál, ale v pomalé, dusivé agónii.

Mobil mu neustále zvonil, na displeji se objevovala neznámá čísla a on hovory nepřijímal. Nakonec vyndal z telefonu baterku a zmizel z radarů. Nešel na koktejl pořádaný nakladatelstvím, týden se neukázal v práci, byl zavřený doma. Jednou večer ho požádal o podpis do knížky poslíček s pizzou, protože ho prý den předtím poznal v televizních zprávách. Když se podobný incident opakoval i s pokladní v samoobsluze, Paul zahájil hibernaci. Až mu na dveře zaklepal Arthur, aby ho vytáhl z doupěte ven. Na rozdíl od něj se z vydání radoval a nesl dobré zprávy.

Paulův originální příběh přitáhl pozornost médií. Maureen, asistentka jejich architektonického studia, mu s láskou připravila monitoring tisku. Většina klientů už knihu četla a volali, jak se jim to líbilo.

Dokonce ho v kanceláři sháněl i nějaký filmový producent, a – to nejlepší si Arthur nechal nakonec – prodavač v knihkupectví Barnes & Noble, kam často chodíval, mu prozradil, že

knížka se prodává jako víno. Sice zatím jen v Silicon Valley, ale pokud to půjde tímhle tempem dál, úspěch brzy zasáhne celé Spojené státy, o tom byl knihkupec přesvědčený.

Arthur vytáhl Paula do restaurace a na terase mu poradil, že je načas, aby se oholil, dal se trochu do pucu, ozval se svému nakladateli, který nechal v kanceláři snad dvacet vzkazů, přestal se tvářit jako kakabus a vyšel naproti štěstí, které mu život nabízí.

Paul dlouho mlčel, pak se zhluboka nadechl a pomyslel si, že kdyby teď omdlel, moc mu to nepomůže. Když je při obědě vyrušila žena, která ho poznala a zeptala se, jestli je jeho román autobiografický, bylo to jako rána z milosti.

Paul slavnostním tónem Arthurovi sdělil, že celý týden hodně přemýšlel a že by mu rád na nějaký čas svěřil studio a vzal si taky rok volna.

„A co budeš dělat?“ zeptal se otřesený Arthur.

Vypařím se, pomyslel si Paul. Nechtěl ale poslouchat kázání, a tak si vymyslel geniální výmluvu: Má v plánu napsat druhý román. Tedy aspoň se o to pokusit. Na to nemohl Arthur nic říct.

„Jestli si to vážně přeješ... Nezapomněl jsem, že když jsem na tom byl špatně já, odjel jsem na nějaký čas do Paříže a ty sis vzal studio na starost. A kde budeš psát?“

Paul neměl ani tušení, a tak odpověděl nazdařbůh:

„V Paříži. Pochvaloval sis, jak je úžasná, všechna ta světla, bistra, mosty, čtvrti, kde to žije, a všechny ty Pařížanky... kdo ví, když budu mít štěstí, třeba tam bude ještě ta rozkošná květinářka, nad kterou ses rozplýval!“

„Možná,“ suše uznal Arthur, „ale ono to tam nebylo zas tak úžasné, jak jsem tvrdil.“

„Protože jsi tehdy nebyl úplně ve formě. Já potřebuju jenom na chvíli změnit prostředí... Stimulovat kreativitu, chápeš?“

„Jo, kdyby stimulovat kreativitu! A kdy chceš odjet?“

„Mohli bychom u vás uspořádat večeri, pozveme i Pilguezze a jeho ženu, parta bude zase pohromadě, rozloučíme se a tradá! Pofrčím směr sladký život ve Francii!“

Arthur byl z Paulova nápadu upřímně nešťastný, chtěl namítnout, že se rozhodl ukvapeně, že by pro studio bylo lepší, kdyby s tím ještě pár měsíců počkal, ale nakonec zvítězil smysl pro přátelství. Kdyby se jemu samotnému naskytla taková příležitost, Paul by udělal všechno, aby mu pomohl, to už měl vyzkoušené. A s prací se to nějak zařídí.

Když se rozloučili, Paul se v totální panice vrátil domů. Co ho to proboha napadlo? Přestěhovat se do Paříže! A sám!

Rázoval po bytě a hledal argumenty, kterými by si tohle bláznivé a nepravděpodobné dobrodružství ospravedlnil. Když to mohl udělat Arthur, proč ne on. Druhým argumentem, který předčil ten první, byly Pařížanky, a za třetí, koneckonců by mohl zkusit napsat další román... který by ovšem nevydal... nebo jenom v zahraničí. Takže by se mohl vrátit do San Franciska, až se zase zklidní atmosféra. Nakonec se ze všech těch argumentů stal jeden: svobodný... americký... spisovatel... v Paříži!

A v té Paříži, kde žil už sedmým rokem, napsal Paul dalších pět románů. Avantýry s Pařížankami, jejichž náladovost nechápal, ho už unavovaly, a tak se rozhodl pro celibát. Pokud se tedy celibát nerozhodl pro něj.

Těch pět románů neslavilo takový úspěch, jaký nakonec očekával, alespoň ne v Evropě nebo ve Spojených státech, ale z nějakého neznámého důvodu se jim úžasně dařilo v Asii, zejména v Koreji.

Už několik let měl Paul milostný poměr se svou korejskou překladatelkou. Kjong za ním jezdila dvakrát do roka a zůstala

vždy týden, nikdy déle. Byl do ní zamilovaný víc, než byl ochoten si připustit. Měl jen jediný problém – v její přítomnosti nedokázal najít ta správná slova.

Kjong měla ráda ticho, Paul z něj měl hrůzu. Často ho napadalo, jestli právě proto nezačal psát. Aby se zbavil ticha. Zaplnil bílá místa inkoustem. Každý rok strávil s Kjong čtrnáct a půl dne, pokud se počítají i cesty na letiště a zpět. Když byla s ním, celé hodiny ji pozoroval a nedokázal určit, jestli je opravdu krásná, nebo ji takovou jenom vidí. Měla tak pozoruhodnou tvář a při milování tak pronikavý pohled, že ho občas napadlo, jestli náhodou nespí s mimozemšťankou.

Viděli se málo, ale měli už svoje zvyklosti. Během pařížských pobytů chodila Kjong ráda do kina v rue Apollinaire, jako by pro ni ten sál byl důležitější než to, co se v něm promítá, ráda se prošla po Passerelle des Arts, dala si zmrzlinu u Berthillo-na, klidně i uprostřed zimy. Ráda četla francouzské noviny, brouzdala po knihkupectvích, bavilo ji procházet se po čtvrti Marais a po pěších zónách v Les Halles nebo vystoupat pěšky po rue Belleville, ačkoliv bylo jednodušší sejít ji opačným směrem. Když bylo hezky, chodila ráda na čaj do zahrady Muzea romantického života v rue Chaptal, na Camondovu sbírku do rue de Monceau, měla ráda, když jí Paul kupoval květiny a doma z nich vytvářel pugéty. Ráda vybírala sýry u lahůdkáře Vannauta, který měl krámk v přízemí, líbilo se jí, když se na ni Paul díval a toužil po ní, už mihn se jí líbily jeho knihy, ale bylo to pojitko, díky němuž se dali dohromady.

Kjong zaměstnávala Paulovu mysl, i když s ním nebyla. Nebo možná ještě víc. Čím ho tak přitahovala, proč mu tak chyběla?

Jakmile dokončil rukopis, byla u něj jako na koni. Na rozdíl od normálních lidí, které by jedenáctihodinové cestování vyčerpalo, sršela energií. Po skromné snídani, která s železnou

pravidelností sestávala z vejce mimosa, namazaného chleba a radleru – což možná samo o sobě představovalo zázračný lék na jet lag, věda by to měla prozkoumat –, snídani, na kterou se rovněž s železnou pravidelností muselo vždycky jít do té samé kavárny na rohu rue de Bretagne a rue Charlot – chtělo by zjistit, odkud jsou slípky, co snáší vejce mimosa v kavárně Le Marché, pro případ, že by ji jednou zavřeli –, šli společně do Paulova bytu. Kjong se osprchovala, pak se usadila u psacího stolu a dala se do čtení. Paul si sedl naproti ní na kraj postele a pozoroval ji. Věděl, že ztrácí čas, protože během četby zůstávala absolutně neproniknutelná. Měl pocit, že její hodnocení románu rozhodne o tom, jestli pak půjde za ním, nebo ne. Jestli „to“ budou dělat, jako by u Kjong záviselo na „jestli se mi líbily tvoje kapitoly“. Proto Paul nečekal ani tak na slovní komentář překladatelky, již vděčil za značnou část svých příjmů, protože žil z procent za korejskou licenci, ale netrpělivě vyhlížel okamžik, kdy mu dovolí intimnosti.

Bavilo ho psát a žít v zahraničí, těšil se dvakrát do roka na Kjong, a kdyby tuhle existenci nemusel po zbytek času vykupovat pocitem osamělosti, mohl by si říct, že žije téměř dokonalý život.

Skleněné dveře se otevřely a Paul si úlevně oddychl.

Arthur před sebou tlačil vozík se zavazadly a Lauren zuřivě gestikulovala.

4.

Mia otevřela oči a protáhla se. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, kde je a jak se cítí. Vstala z postele, vyšla z pokoje a začala se shánět po Daisy. Byt byl prázdný.

Na kuchyňské lince našla snídani a vzkaz položený na fajnsovém talíři.

„Potřebovala ses vyspat, přijď za mnou do restaurace, až budeš moct.“

Mia zapnula varnou konvici a došla k oknu. Ve dne byl výhled ještě překvapivější. Uvažovala, čím vyplní dnešní den i všechny ostatní. Podívala se na hodinky na troubě a uvažovala, co asi teď David dělá, jestli je sám, nebo využil její nepřítomnosti. Bylo rozumné takhle vyklidit pole a doufat, že mu nakonec začne chybět? Neměla raději obsadit teritorium a snažit se ho získat zpět? Kdo ví, kde je správná odpověď?

Mia nevěděla, co chce, zato dobře věděla, co nechce. Pochyby, čekání, mlčení. Chtěla plány, které nelze uskutečnit, ale vrátí vám chuť ráno vstát, žít a neprobouzet se se staženým žaludkem.

Bylo zataženo, ale bez deště, den začínal dobře. Nepůjde za Daisy, raději se projde po Montmartru, zajde do obchodů a třeba si dá nahoře na kopečku nakreslit portrét od nějakého karikaturisty. Bude to strašný kýč, ale přesně to si teď přála. Tady ji na rozdíl od Anglie lidi nepoznávali. Měla v úmyslu využít té svobody a dělat, co se jí zrovna zamane.

Prohrábla se v cestovní tašce, vybrala si oblečení, pak jí to nedalo a trochu se porozhlédla po kamarádčině bytě. Prohlédla

si bíle nalakovanou knihovnu s poličkami prohýbajícími se pod tíhou knih. Vytáhla si cigaretu z balíčku zapomenutého na konferenčním stolku a snažila se najít sebemenší detail, který by prozradil, komu asi patřil. O jaký druh muže šlo, byl to kamarád, milenec nebo přítel? Pomyšlení, že Daisy s někým žije, v ní znovu vzbudilo chuť zavolat Davidovi, vrátit se v čase do doby před natáčením, kde mu zamotala hlavu jedna druhoradá herečka; možná to nebylo poprvé, ale pro ni to byla hodně krutá zkušenost. Šla na terasu, zapálila si cigaretu a sledovala, jak jí pomalu doutná mezi prsty.

Vrátila se dovnitř a sedla si k psacímu stolu. Notebook byl otevřený, monitor uzamčený.

Vzala mobil a začala si s kamarádkou psát esemesky:

Jaký máš heslo? Potřebuju si projít poštu.

Nemůžeš si ji přečíst v chytrém telefonu?

V cizině ne.

Držgrešle!

To je heslo?

Děláš to schválně?

A co jako?

Mám práci. Šnytлік.

???

To je heslo.

Mampracisnytlík?

Šnytlík, ty trubko!

To je teda blbý heslo.

Není, a nehrabej se mi v počítači.

To není můj styl.

To je totálně tvůj styl.

Mia položila mobil a naťukala heslo. Otevřela si poštovní schránku a našla jen e-mail od Crestona, ve kterém se jí ptal, kde je a proč mu nebere telefon. Jeden módní časopis s ní prý chce udělat reportáž u ní doma, potřebuje to od ní co nejrychleji potvrdit.

Odepsala mu:

Milý Crestone,

odjela jsem na pár dní pryč a spoléhám se, že budete diskrétní a nikomu to neřeknete. Když říkám nikomu, myslím tím vůbec nikomu. Abych se naučila roli, kterou mě nutíte hrát, potřebuju být sama, bez příkazů od režiséra, fotografa, jedné z Vašich asistentek nebo od Vás. Poslední dva roky jsem si ani jednou nedovolila odmítnout. Nebudu pózovat pro módní časopis, protože se mi nechce. Na seznamu předsevzetí, která jsem si včera večer zapsala ve vlaku, bylo na prvním místě, že se už nebudu podřizovat. Potřebuju si dokázat, že jsem toho schopná, alespoň na pár dní. V Paříži je krásně, budu se tu procházet... Brzy Vám zase napíšu, a za všech okolností budu diskrétní, nebojte se.

Srdečně
Mia

Dopis si po sobě přečetla a klikla na „odeslat“.

V horní části obrazovky si všimla ikonky, která upoutala její pozornost. Klikla na ni a s očima navrch hlavy zírала, jak se před ní otevírá webová stránka seznamky.

Slíbila sice, že se nebude Daisy hrabat v počítači, ale vlastně ten slib výslovně nepotvrdila, a navíc se Daisy nic nedozví.

Prohlédla si profily mužů, které si její kamarádka vybrala, hlasitě se zasmála některým zprávám a asi dvě ji opravdu zaujaly. Když do bytu zasvítilo sluníčko, usoudila, že je načasе tenhle znepokojivý virtuální svět opustit a ponořit se do skutečného světa, který čeká venku. Vypnula počítač a z věšáku v předsíni si půjčila lehký plášť.

Vyšla z budovy, vystoupala až k Place du Tertre, zastavila se před galerií a pak pokračovala dál. Sledoval ji párek turistů, žena na ni ukazovala a říkala manželovi: „Je to určitě ona, běž se jí zeptat!“

Mia zrychlila a zapadla do nejbližší kavárny. Dvojice se zastavila před vitrínou, Mia se vrhla k baru, objednala si láhev Vittelu a přitom sledovala zrcadlo, v němž se odrážela ulice. Počkala, až to zvědavý párek přestane bavit, zaplatila a vyšla ven.

Sledovala na Place du Tertre karikaturisty při práci, když k ní přistoupil jakýsi mladík. Měl milý úsměv a v džínech a saku mu to docela slušelo.

„Vy jste Melissa Barlowová, že? Viděl jsem všechny vaše filmy,“ prohlásil dokonalou angličtinou.

Melissa Barlowová bylo umělecké jméno Mii Grinbergové.

„Točíte v Paříži film, nebo jste tu na dovolené?“ pokračoval mladík.

Mia se na něj usmála.

„Nejsem tady, jsem v Londýně. Zdálo se vám, že mě vidíte, ale nejsem to já, jenom žena, která je mi podobná.“

„Prosím?“ zeptal se zmateně.

„Nezlobte se, máte asi pocit, že říkám nesmysly, ale mně to smysl dává. Je mi líto, jestli jsem vás zklamala.“

„Jak by mě Melissa Barlowová mohla zklamat, když je v Londýně?“

Mladík se s ní dvorně rozloučil, udělal pár kroků a pak se k ní otočil.

„Kdybyste někdy měla štěstí a v tom Londýně ji potkala, svět je přece tak malý, mohla byste jí prosím ode mě vyřídit, že je skvělá herečka?“

„Vyřídím, samozřejmě. Určitě jí to udělá velkou radost.“

Mia se dívala, jak mladík odchází.

„Na shledanou,“ zašeptala.

Vytáhla z tašky sluneční brýle, pokračovala v chůzi a zahlédla kadeřnictví. Pomyslela si, jak strašně by ji asi Creston sepsul, a dostala o to větší chuť svůj nápad uskutečnit. Strčila do dveří, usadila se do křesla a za hodinu vyšla ven jako nakrátko ostříhaná bruneta.

Byla rozhodnutá svoji strategii hned vyzkoušet, a tak se usadila na schody před Sacré-Coeur a čekala. Když u obrubníku zastavil turistický autobus s britskou poznávací značkou, vmísila se mezi cestující, kteří z něj vystupovali, a čelem k celé skupince se zeptala průvodce, kolik je hodin. Z těch šedesáti lidí ji ani jeden člověk nepoznal. Děkovala kadeřníkovi, který jí zařídil nový vzhled. Konečně z ní byla obyčejná Angličanka na návštěvě v Paříži. Úplně anonymní žena.

Paul dvakrát objel blok a nakonec zaparkoval ve druhé řadě. S rozzářeným úsměvem se otočil na své dva pasažéry.

„Tak co, stýskalo se vám?“

„Rozhodně ne po tvém způsobu řízení,“ odsekl mu podrážděně Arthur.

„Už jsi mu vyprávěla o tom večírku, kdy jsem se kvůli němu musel dvě hodiny krčit pod operačním stolem?“ otočil se Paul na Lauren.

„Nejmíň dvacetkrát,“ odtušil Arthur, „proč?“

„Ale nic, tady jsou klíče, je to v posledním patře, vynesete si kufrý a já zajedu s autem do garáže.“

Lauren a Arthur se ubytovali v hostinském pokoji a začali si vybalovat.

„To je škoda, že s vámi nepřijel i Jo,“ povzdechl si Paul, když přišel za nimi.

„Pro dítě jeho věku je to moc dlouhá cesta,“ vysvětlovala Lauren. „Je u kmotry a myslím, že se mu tam moc líbí.“

„Ještě víc by se mu líbilo u kmotra.“

„Chtěli jsme jet na dovolenou jako milenci,“ vložil se do toho Arthur.

„No jo, jenže vy jste zamilovaní už dlouho, kdežto já svého kmotřence skoro nevidím.“

„Tak se vrať do San Franciska a uvidíš ho každý den.“

„Máte hlad? Kam jsem dal ten koláč?“ mumlal Paul a otvíral kuchyňské skříňky. „Určitě jsem ho kupoval...“

Lauren a Arthur se na sebe podívali.

Uvařil jim kávu a přdestřel program.

Počasí je slunečné, takže první den věnují návštěvě pařížských památek, Eiffelovky, Vítězného oblouku, Île de la Cité, Sacré-Coeur, a když to nestihnou, budou pokračovat další den.

„Jako milenci...“ připomněl mu Arthur.

„Jasně,“ souhlasil Paul trochu dotčeně.